

Arrest

nr. 57 104 van 1 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 september 2010 het Rijk binnen en diende op 9 september 2010 een asielaanvraag in. Op 25 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Armavir, bent omwille van volgende redenen uw land van herkomst ontvlucht. U was eigenaar van een voedingswinkel die gelegen was nabij een groothandel van fruit en groenten dat eigendom was van een zekere Gago. Ongeveer twee jaar geleden, in 2008, werd u benaderd door mensen uit zijn kring die tegen een erg lage prijs uw winkel wilden opkopen. U weigerde de zaak te verkopen. Nadien zijn dezelfde personen nog een aantal maal in uw winkel gekomen met dezelfde vraag, maar u weigerde steeds. In januari

2010 begon u onder druk te komen van de belastinginspectie. Belastinginspecteurs kwamen naar uw winkel en zeiden dat u te weinig belastingen had betaald en dat u bij diende te betalen. In april 2010 ontving u 2 boetes, een eerste boete van 150000 dram en een tweede boete van 360000 dram, omdat u enkele producten had verkocht zonder een kassaticket te geven aan de klant. Nadien werd u verplicht uw winkel voor tien dagen te sluiten. In mei 2010 kwamen handlangers van Gago naar uw winkel en ze dreigden ermee dat de boetes niet zouden ophouden zolang u niet akkoord ging met de verkoop van uw winkel tegen de door Gago geboden prijs. Dezelfde maand ging u tweemaal bij de politie langs om een klacht in te dienen, maar de politie zei dat ze niets konden doen omdat Gago een machtig persoon achter zich heeft. Toen u op de ochtend van 1 augustus 2010 aankwam in uw winkel, zag u dat de voordeur in brand stond. U belde de politie die ter plaatse kwam en verslag opmaakte, maar nadien geen verdere stappen ondernam. Later in augustus werd u bedreigd in de winkel dat u opnieuw boetes zou ontvangen indien u de winkel niet verkocht. Hierna besloot u Armenië te verlaten. U regelde uw reis uit Armenië met behulp van een zekere Lyova in Jerevan. Op 7 september 2010 vloog u vanuit de luchthaven van Zvartnots naar een onbekende bestemming. Daar stapte u in een wagen die u na een rit van meer dan één uur, u weet niet hoe lang, naar het Commissariaat-generaal bracht. Op 9 september 2010 diende u uw asielaanvraag in. U bent in het bezit van een medisch attest van een Belgisch ziekenhuis.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk (CGVS, p.8-10) vervolging te vrezen in Armenië, omdat Gago uw voedingswinkel wil overnemen tegen een erg lage prijs. U vreest dat u nergens in Armenië kan onderduiken omdat hij u gemakkelijk kan terugvinden, en dat Gago u misschien zelfs zou vermoorden. U haalt in uw asielrelaas geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u omwille van (één van) voorgaande redenen niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. U stelde enkel dat de politieagent waarmee u sprak, zei dat ze u niet konden helpen omdat Gago gesteund wordt door een zeer machtig persoon (CGVS, p.13, 16). Aldus ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U slaagt er bovendien niet in deze asielmotieven aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt van uw identiteit of de door u verklaarde problemen. Nochtans kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij alle mogelijke bewijsstukken aanbrengt van de door hem in zijn land gekende problemen en zijn identiteit, of minstens afdoende inspanningen levert hiertoe in de loop van zijn asielaanvraag. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal ging u ermee akkoord om uw familie in Armenië te contacteren ten einde documenten ter staving van uw asielaanvraag te bekomen (CGVS, p.15, 19). Echter, tot op heden ontving het Commissariaat-generaal geen bijkomende documenten, noch enige verklaring hiervoor van uwentwege.

Van uw beweringen (CGVS p.8-9) dat u een voedingswinkel uitbaatte, de zaak die de kern vormt van de door u vermelde asielproblemen, legt u geen enkel bewijs voor. Van een persoon die eigenaar is van een winkel mag verwacht worden dat hij enige eigendomsbewijzen kan voorleggen, of andere officiële documenten die het bestaan van de zaak aantonen. Verder verklaarde u (CGVS, p.10-14) dat belastinginspecteurs u vanaf januari 2010 onder druk zetten. Zo kwamen ze maandelijks langs om te zeggen dat u te weinig belastingen betaald had, hoewel dit niet klopte met uw boekhouding, en dat u bij diende te betalen. Dit deed u drie maanden lang. Daarnaast werden u in april 2010 twee boetes opgelegd na controles in uw winkel. De inspecteurs maakten hierbij ter plaatse in de winkel officiële documenten op in verband met het te betalen bedrag, en achteraf ontving u ter bevestiging een brief van de juridische dienst van de belastinginspectie met de termijn waarbinnen u moest betalen. U kunt ook hieromtrent geen enkel bewijsstuk voorleggen. Wat betreft de boetes die u ontving, en betaalde, verklaarde u (CGVS, p.14) dat u een kopie van de boete had en dat u een overschrijvingsbewijs heeft getoond aan de controledienst om hen te bewijzen dat u de boete werkelijk had betaald. Ook van de door de belastinginspectie opgelegde tijdelijke sluiting van uw winkel legt u geen stavingstukken neer. U stelt verder dat de voordeur van uw winkel op 1 augustus 2010 in brand was gestoken en dat de politie hiervan verslag opmaakte (CGVS, p.13), maar u kan hier wederom geen overtuigingsstuk van voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas reeds op ernstige wijze aan.

Daarnaast legt u geen enkel identiteitsdocument neer. Hoewel u uw paspoort verloren zou zijn voor u asiel aanvraag, stelde u dat u nog wel een huwelijksakte en een militaire akte had in Armenië (CGVS, p.7). Bijgevolg stelt u de Belgische asielinstanties niet in de mogelijkheid uw identiteit vast te stellen.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet eenduidig kon vertellen wanneer u voor de eerste maal gevraagd werd uw winkel te verkopen. Zo vertelde u (CGVS, p.9-10) dat handlangers van Gago u twee jaar geleden benaderden maar u slaagde er niet in dit verder te specificeren. Er werd u gevraagd of dit in 2008 was, waarop u zei dat dit "kan", zonder zekerheid te bieden over uw antwoord. U werd verder nadrukkelijk gevraagd wanneer in 2008 dit was, m.n. of het in het begin of het einde van het jaar was, maar ook op deze vraag bleef u het antwoord schuldig. Dit is niet aannemelijk. Immers, dit bezoek betekende het begin van de door u verklaarde problemen en het was bij deze eerste gelegenheid dat u werd verteld welk bedrag Gago u wilde bieden voor uw winkel, een bedrag dat u tijdens het gehoor ook concreet vermeldde (CGVS, p.10). Desondanks kunt u deze gebeurtenis niet juist in de tijd plaatsen. Hoewel luidens uw verklaringen de druk om de winkel te verkopen pas groot werd vanaf januari 2010, kan aangenomen worden dat u zich het eerste contact met handlangers van Gago beter kan herinneren. Deze vaststelling tast de aannemelijkheid van uw asielmotieven verder aan.

Daarnaast werd een inconsistentie in uw verklaringen vastgesteld. Zo verklaarde u (CGVS, p.16) in eerste instantie uitdrukkelijk dat u voor het eerst naar de politie stapte om klacht in te dienen in mei 2010, nadat u de boetes had gekregen. Geconfronteerd met uw verklaringen genoteerd in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken, als zou u reeds in januari 2010 bij de politie klacht hebben ingediend (vragenlijst CGVS, punt 3.5) stelde u dan weer (CGVS, p.16) dat u inderdaad toen reeds naar de politie bent gestapt. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelde u dat u dit vergeten was. Deze verklaring kan niet volstaan. Gelet op het feit dat dit de eerste keer zou zijn geweest dat u naar de politie stapte met een klacht en deze u niet zou hebben geholpen op dat moment (CGVS, p.16) mag verwacht worden dat u dit feit uit eigen beweging zou vermelden.

Ten slotte verklaarde u dat u ook vreest mogelijk vermoord te worden bij terugkeer naar Armenië (CGVS, p. 8, p.18-19). Zo verwees u naar de moord die Gago zou hebben gepleegd op de voormalige burgemeester van uw dorp maar waarvoor hij ongestraft bleef, en u verklaarde daarom machteloos te staan tegenover hem indien hij u zou willen vermoorden. Echter gaf u zelf ook aan dat zijn handlangers u nooit met de dood hebben bedreigd, maar enkel gezegd hadden dat u boetes zou blijven ontvangen zolang u uw winkel niet verkocht (CGVS, p.19). De door u verklaarde vrees om door Gago vermoord te worden kan in dit licht dan ook niet aannemelijk genoemd worden.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u neergelegd medisch attest kan deze conclusie niet wijzigen. Dit document geeft enkel aan dat u in België op 19 oktober 2010 bent onderzocht voor de behandeling van diabetes.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker "is niet akkoord met [de bestreden] beslissing en zeker niet met de motivering ervan waarbij hem het statuut als vluchteling in de zin van de conventie van Genève en het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd" en onderwerpt de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht

van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Verzoeker voert aan dat “*zijn rechten van verdediging geschonden zijn*”. De Raad benadrukt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn derhalve niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. Waar verzoeker wijst op artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben ontvlucht omdat hij er als uitbater van een voedingswinkel belaagd werd door de machtige eigenaar van een groothandel, en geen beroep kon doen op de lokale autoriteiten om zich hiertegen te beschermen. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker geen documenten neerlegde ter adstructie van zijn asielmotieven en tegenstrijdige verklaringen aflegde, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithaalt.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195-196). De commissaris-generaal verwijt verzoeker in de bestreden beslissing dan ook terecht geen documenten neer te leggen noch ter adstructie van zijn identiteit noch ter adstructie van het asielrelaas, temeer nu hij verklaarde wel over allerhande documenten te beschikken.

3.2.1. Verzoeker voert aan dat “*Thans bekwam hij bijkomende documenten die zijn identiteit en relaas kracht bij zetten*”, met name een “*Juridische beslissing*”; “*Document van de bank in verband met krediet van zijn winkel*”; “*Beschrijving van zijn winkel*”; “*Statuten van zijn vennootschap*”; “*Rijbewijs*”; “*Paspoort*”; “*Eigendomsakte van zijn woning*”; “*Kopie paspoort van zijn vrouw*”; “*huwelijksakte*”. Verzoeker “*verwacht ook nog zijn militaire akte*”, alsook de originelen van de thans voorgelegde documenten.

3.2.2. Het neergelegde paspoort, rijbewijs, het paspoort van zijn vrouw en de huwelijksakte kunnen hoogstens verzoekers identiteit, de identiteit van zijn vrouw en hun huwelijk aantonen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker toen er op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar zijn documenten antwoordde “*Nee heb geen. Had enkel paspoort bij, en het paspoort was in de zak van mijn kostuum, in pak. En pak is gebleven in de auto die me naar hier heeft gebracht*” (gehoorverslag CGVS, p.4) wat hij ook op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde (verslag DVZ) terwijl verzoeker een fotokopie van zijn paspoort neerlegt en niet toelicht waarom hij niet eerder zijn identiteit kon aantonen noch waarom hij nog steeds nalaat zijn originele identiteitskaart voor te leggen. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker moedwillig documenten heeft achtergehouden wat zijn medewerkingsplicht fundamenteel aantast.

3.2.3. Verzoeker legt voorts nog enkel fotokopieën neer die niet vergezeld zijn van een eensluidend verklaarde vertaling. Voor zover de neergelegde stukken overeenstemmen met hun omschrijving in het verzoekschrift, zijn ze hoe dan ook niet van die aard dat zij verzoekers asielmotieven kunnen staven. Uit de overige stukken kan enkel worden afgeleid dat verzoeker eigenaar was van een woning, en een

winkel uitbaatte. Verzoeker blijft echter nog steeds in gebreke zijn asielmotieven enigszins te staven. Verzoeker toont niet aan dat hij ernstige problemen had met een concurrerende handelaar noch dat hij beschermd moest worden of desgevallend, niet beschermd kon worden. Het is in dit opzicht dan ook merkwaardig dat verzoeker zijn concurrent Gago niet uitvoerig kon toelichten en *“weet niet waarom Gago zo sterk is”* (gehoorverslag CGVS, p.18), wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas geheel onderuithaalt. Verzoeker geeft zelf toe ook in het zwart te hebben verkocht. Zijn problemen met de belastingsinspectie zijn hierop gesteund. Geenszins wordt aangetoond dat dit onterecht is vooral nu uit verzoekers verklaringen immers blijkt dat hij door de belastingsinspectie nooit incorrect behandeld werd of onrechtvaardige straffen opgelegd kreeg, maar enkel dat hij vaker gecontroleerd werd. Voorts verklaart verzoeker dat *“ze voordeur winkel in brand gestoken hebben”* maar *“weet niet wie dat gedaan heeft”*, doch *“was zeker dat zij de deur in brand hebben gestoken maar heb geen bewijzen”* (gehoorverslag CGVS, p.13). Verzoeker zou uiteindelijk gevlucht zijn *“enkel en alleen om eigendom niet aan hem te overhandigen”*, omdat *“Ze hebben gezegd als ik de winkel niet zou verkopen dan zullen /zal die boetes/belastingsdruk blijven hangen, en ik denk niet dat iemand zou onder zo een druk kunnen normaal werken”* (gehoorverslag CGVS, p.19). Verzoeker toont echter niet aan dat er een verband zou zijn tussen zijn problemen met Gago, en de toegenomen belastingscontroles en brandstichting nu hij zich enkel baseert op loutere beweringen en veronderstellingen. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen inzake essentiële elementen vaag en incoherent voorkomen, wat door verzoeker niet wordt betwist, noch biedt hij hiervoor een aannemelijke verklaring. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoeker verklaart geen problemen te hebben met zijn overheid enkel met een derde persoon die onbekend blijft en waarvan verzoeker niet weet waarom hij *“machtig is”*. Daargelaten verzoekers onbeduidende verklaringen over het al dan niet neerleggen van een klacht en de onmacht van de politie, kan geenszins overtuigen dat verzoeker bescherming nodig heeft. Volledigheidshalve kan bijkomend gewezen worden op verzoekers connecties bij de politie via zijn broer die *“heeft jarenlang gewerkt bij de politie, was chef van de criminele dienst”* en *“heeft dus nog altijd kennissen vrienden in politie”* (gehoorverslag CGVS, p.12) en verzoeker bovendien zelf gemeenteraadslid was (gehoorverslag CGVS, p.16). Verzoekers louter hypothetische beweringen komen dan ook geheel verzonnen voor.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omdat hij bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest *“dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst”*. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd werd waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd werd en leidt hieruit af dat zijn vraag om subsidiaire bescherming *“nooit grondig onderzocht”* werd.

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing in het onderdeel *“motivering”* besloten wordt dat *“Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden”*, en de bestreden beslissing door uitdrukkelijk te verwijzen naar alle voorgaande bevindingen, die tevens de weigering van de vluchtelingenstatus schragen, derhalve wel degelijk en uitgebreid motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal *“dat men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan”* doch voert zelf geen specifieke elementen aan waaruit kan blijken dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden

toegekend. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal tevens dat *“Er is ook geen enkele informatie in het administratief dossier terug te vinden of verwijzing naar de huidige situatie in Armenië”* terwijl de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker ligt en hij zelf nalaat algemene informatie aan toe voeren die hij nuttig acht voor de beoordeling van zijn dossier. Verzoeker blijft bij de loutere bewering recht te hebben op subsidiaire bescherming zonder minimaal toe te lichten op welke van de drie vormen van ernstige schade, zoals weergegeven in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, hij zich beroept. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel steunen op de elementen aangevoerd door de verzoekende partij en het is niet zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming derhalve uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK